



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 368/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. P. – G. T., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31 Cob/17/2011 z 19. apríla 2011 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 9 Cb 164/2009 z 26. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. P. – G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2011 doručená sťažnosť Ing. K. P. – G. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 31 Cob/17/2011 z 19. apríla 2011 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 Cb 164/2009 z 26. novembra 2010.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu žalobou doručenou okresnému súdu 21. októbra 2009 žiadal zaviazať žalovaného I. Š. (ďalej len „žalovaný“) zaplatiť mu 4 508,90 € s príslušenstvom, a to na základe zmluvy o dielo a aj výkonu ďalších prác navyše. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 Cb 164/2009-154 z 26. novembra 2010 žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 31 Cob/17/2011 z 19. apríla 2011 tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil.

3. Podľa názoru sťažovateľa *„došlo v dôsledku postupu a rozhodnutia vyššie uvedených súdov k porušeniu jeho základných práv a slobôd zakotvených v Ústave Slovenskej republiky, keď všeobecné súdy nesprávne aplikovali v konaní slovenské právne predpisy a pripísali na ťarchu sťažovateľa skutočnosť, že neexistovali písomné doklady preukazujúce dôvodnosť tvrdení uvádzaných v konaní sťažovateľom (navrhovateľom).*

Okresný súd v Trnave v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. V súdnom konaní však platí princíp kontradiktórnosti, pričom súd je povinný konanie viesť a usmerňovať a rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná, a ktoré nevykoná. Sťažovateľ navrhoval vykonať dôkazy, ktoré Okresný súd v Trnave nevykonal a v dôsledku nesprávneho postupu tohto súdu bolo rozhodnuté v neprospech sťažovateľa.“. (Uvedenú námietku k postupu okresného súdu je možné vzťahovať aj na postup odvolacieho súdu, ktorý sa *„v celom rozsahu stotožnil s dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa a podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozsudok ako vecne správny potvrdil“;* pozn. pozri bod 20). Ďalšie skutočnosti majúce potvrdiť tento jeho názor (*„... súdy nesprávne aplikovali... predpisy...“*) však sťažovateľ v sťažnosti neuviedol a ani bližšie nešpecifikoval.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa zakotvené v článku 46 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Trnave, č. k. 9 Cb 164/2009 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave, č. k. 31 Cob/17/2011, ako aj postupom uvedených súdov v konaní, porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 26. 11. 2010, č. k. 9 Cb 164/2009 a rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 19. 4. 2011, č. k. 31 Cob/17/2011 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie podľa úvahy Ústavného súdu Slovenskej republiky.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd v Trnave povinný vyplatiť k rukám advokáta...“

5. Ústavný súd konštatuje, že z obsahu sťažnosti nie je jednoznačne zrejmé, porušenie ktorého zo základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ namieta.

6. Sťažovateľ k sťažnosti pripojil označené rozsudky menovaných všeobecných súdov.

II.

7. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd nahliadol do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 9 Cb 164/2009 a požiadal okresný súd a krajský súd o vyjadrenie k opodstatnenosti sťažnosti.

a) Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení sp. zn. 1 Spr V/348/2011 zo 4. júla 2011 v podstatnom uviedla:

„Okresný súd Trnava vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 26. 11. 2010, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ v konaní nepreukázal svoje tvrdenia a to ani vykonaným dokazovaním pred súdom a tento rozsudok po odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31 Cob 17/2011-182 zo dňa 19. 4. 2011. Z obsahu spisu vyplýva, že vec prejednávajúca sudkyňa postupovala v konaní

v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave nebolo podané dovolanie...“

b) Predseda krajského súdu vo vyjadrení sp. zn. Spr. 443/11 z 11. júla 2011 okrem iného uviedol:

„Z rozhodnutia Okresného súdu Trnava č. k. 9 Cb/164/2009-154 zo dňa 26. 11. 2009 vyplýva, že žalobca - sťažovateľ bol v konaní neúspešný a súd jeho návrh, ktorým žiadal zaviazat' žalovaného k povinnosti zaplatiť mu sumu 4,508,90 eur s príslušenstvom zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Žalobca sa domáhal zaplataenia žalovanej sumy ako odmeny za poskytnuté plnenie pre žalovaného, ktorý nárok súd posúdil podľa príslušnej hmotnoprávnej normy, ale je na žalobcovi, aby súdu preukázal vznik a splatnosť pohľadávky, ktorú si v konaní uplatňuje. Súd tiež konštatoval, že žalobca síce predložil dôkazy, ale z následného zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia súd vyvodil, že dôvodonosť žalobou uplatneného nároku nimi nepreukázal, teda neunesol dôkazné bremeno, spôsobom, ktorým by svoj nárok skutkovo odôvodnil.

Rozhodnutie Okresného súdu Trnava č. k. 9 Cb/164/2009-154 zo dňa 26. 11. 2009 bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 31 Cob/17/200I-182 zo dňa 19. 4. 2011, keď krajský súd ako súd odvolací vec prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný a podľa § 214 ods. 2 v spojení s § 372p ods. 1 O. s. p., postupom podľa § 156 ods. 3 v znení účinnom od 15. 10. 2008, o odvolaní rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keď zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu odvolací súd poukázal nielen na skutkové zistenia, ktoré nárok žalobcu neodôvodňujú, ale naznačil i možnosť, na základe akých iných skutočností by sa mohol svojho práva domáhať, keď existencia záväzkového vzťahu vzhľadom na žalované plnenie nebola medzi účastníkmi v konaní preukázaná.

Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR neznamena, že všeobecné súdy nemusia dať odpoveď na všetky otázky predkladané účastníkom konania, ale musí sa zaoberať tými, ktoré majú pre vec podstatný význam a dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Občianske súdne konanie je založené nielen na povinnosti tvrdenia, ale aj na povinnosti

preukázania tvrdených skutočností, pričom žalobca mal v priebehu konania vytvorený dostatočný priestor na to, aby tvrdené skutočnosti preukázal, najmä vzhľadom na to, že ich existenciu žalovaný popieral. Zákonnou povinnosťou žalobcu bolo súdu preukázať, že tak na základe písomne uzatvorenej zmluvy o dielo č. 4/GPA/05 zo dňa 16. 12. 2005 a následných ďalších ústnych dohôd zhotovil pre žalovaného dielo a poskytol ďalšie plnenia, ktorých cenu si v tomto konaní nárokuje.

Vo vzťahu k základným dôvodom sťažnosti podanej sťažovateľom máme za to, že neakceptovanie návrhov na vykonanie dokazovania tak ako predpokladal vykonanie dokazovania žalobca, samo o sebe nevedie k záveru o porušení jeho práv, a pokiaľ došlo medzi účastníkmi k ústnym dohodám a skutkové zistenia ich existenciu tak, ako ju predkladal sťažovateľ nepreukázali, nemôže byť iba na základe svojich tvrdení žalobca v konaní úspešný. Zároveň ani nemožno mať za to, že by nevykonanie dôkazu, ktorý žalobca - sťažovateľ žiadal vykonať a to oboznámenie sa so spisom Okresného súdu Trnava spis. zn. 31 Cb/71/2010, ktorým by mal súd preukázané, že si žalovaný neplní aj iné záväzky a tak koná v rozpore s dobrými mravmi, nie je z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia nároku na zaplatenie plnenia zo zmluvy o dielo relevantné a významné, ako v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval súd prvého stupňa...“

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a skúmal, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na

ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

11. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie sťažovateľom označených práv postupom a rozhodnutiami menovaných všeobecných súdov (bod 4).

III.A

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu

12. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu preto, lebo na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ proti (v sťažnosti) namietanému rozsudku okresného súdu sp. zn. 9 Cb 164/2009 z 26. novembra 2010 podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto

nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa predmetným rozsudkom okresného súdu.

III.B

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 31 Cob/17/2011 z 19. apríla 2011

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

14. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

15. Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

17. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

18. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 31 Cob/17/2011 z 19. apríla 2011.

19. Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu z 19. apríla 2011 v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu sp. zn. 9 Cb 164/2009 z 26. novembra 2010 nezistil, že by skutkové a právne závery boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním a s na vec sa vzťahujúcou právnou úpravou, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené a súladné s požiadavkami ústavnej ochrany vyplývajúcej z právnej úpravy základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 31 Cob/17/2011 z 19. apríla 2011 najskôr podrobne opísal skutkový a právny stav, z ktorého vychádzal okresný súd, oboznámil odvoláciu argumentáciu sťažovateľa a stanovisko žalovaného k nej. Svoje faktické (skutkové) a právne závery po konštatovaní, že „vec prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný a podľa § 214 ods. 2 v spojení s § 372p/ ods. 1 O. s. p. postupom podľa § 156 ods. 3 O. s. p. v znení účinnom od 15. 10. 2008 o odvolaní rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania keď zistil, že odvolanie žalobcu nieje dôvodné“, formuloval krajský súd takto:

«V súvislosti s podaným opravným prostriedkom odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 212 ods. 1 O. s. p.) podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody z ktorých má byť preskúmané.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd poukazuje i na uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. II ÚS 78/2005 podľa ktorého „odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

Dokazovanie v rozsahu vykonanom prvostupňovým súdom odvolací súd považuje za dostatočné, v ktorom sa prvostupňový súd podrobne zaoberal všetkými účastníkmi tvrdenými skutočnosťami a vznesenými námietkami, tieto správne jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti vyhodnotil a právny záver, ku ktorému dospel keď konštatoval, že žalobca neuniesol bremeno dôkazu a opodstatnenosť žalovaného plnenia súdu nepreukázal, je správne.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu v súvislosti so skutočnosťami, na ktoré žalobca poukazuje odvolací súd uvádza, že plnenie, ktoré si uplatnil faktúrou č. 09/GP/06 vystavenou dňa 23. 11. 2006 na sumu 40 000,- Sk za vyhotovenie prevádzkovej dokumentácie je plnenie, ktoré ale nevyplýva zo zmluvy o dielo č. 4/GPA/05, v čl. I. - Predmet diela nie je uvedený, preto sa môže žalobca tohto nároku domáhať nanajvýš titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému pokiaľ by preukázal, že predmetné činnosti pre žalovaného vykonal, ale na základe plnenia, ktoré nevyplýva zo zmluvy. Rovnaké skutkové zistenie a právne posúdenie je i v prípade faktúry č. 02/GP/06 vystavenej dňa 20. 2. 2006 za vytyčenie „Hranice rybníkového hospodárstva v Š.“

Za nárok vyplývajúci zo zmluvy č. 4/GPA/05 je možné považovať iba faktúru č. 10/GP/06 vystavenú dňa 23. 11. 2006 na sumu 80.000,- Sk, z ktorej 70.000,- Sk bolo žalobcovi preukázateľne uhradených.

Nárok uplatňovaný ako plnenie zo zmluvy č. 4/GPA/05 uzatvorenej účastníkmi konania dňa 16. 12. 2005 na žalovanú sumu môže byť žalobcovi priznaný až po preukázaní riadneho a včasného splnenia povinností, ku ktorým sa konkrétnou zmluvou v rozsahu predmetu plnenia uvedeného v čl. I. body 1.- 4. zmluvy zaviazal, čo sa žalobcovi nepodarilo v konaní splniť, súdu nepredložil dôkazy, ktorými by potvrdil a preukázal, že zmluvné plnenie v dohodnutom rozsahu aj vykonal a žalovaný ho prevzal. Okrem toho si účastníci konania pri uzatvorení zmluvy podľa čl. IX. bod 1. vymienili, že zmluvu možno meniť iba písomne, preto ak práce, za ktoré si žalobca uplatnil v konaní nárok na zaplatenie ceny mali byť plnením zo zmluvy, mali byť písomne dohodnuté. Žalobca takéto dôkazy neprodukoval, nepreukázal ani riadne splnenie dohodnutého predmetu zmluvného plnenia, preto je rozhodnutie súdu prvého stupňa správne. Odvolací súd sa z uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil s dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa a podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozsudok ako vecne správny potvrdil...»

21. Z obsahu sťažnosti (k nej pripojených písomností a zistení ústavného súdu) vzťahujúceho sa na túto jej časť vyplýva, že jej podstatnou je nesúhlas sťažovateľa s nedostatočne vykonaným dokazovaním a právnym názorom krajského (okresného súdu), teda s jeho (ich) interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho

právnej veci. Sťažovateľ predovšetkým nesúhlasil so záverom všeobecných súdov pri interpretácii a aplikácii § 120 ods. 1, § 153 ods. 1 a § 212 a v konečnom dôsledku aj § 219 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

22. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 31 Cob/17/2011 z 19. apríla 2011 boli svojvoľné a že by zasahovali do práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

23. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona (Občianskeho súdneho poriadku) je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti vo vzťahu ku krajskému súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. V závere ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ sťažovateľ namietal aj porušenie bližšie nekonkretizovaného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 5), ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti posudzoval predmetnú námietku len ako súčasť sťažovateľovej argumentácie vo vzťahu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy týkajúcu sa najmä nevyhovenia návrhom na dokazovanie v ním požadovanom rozsahu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že

sťažovateľ bol v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05).

25. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal (bod 4 – 2, 3, 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2011